

HỒI THỨ HAI TRĂM MƯỜI BỐN

LỆNH HỒ XUNG TỪ BIỆT NGƯỜI YÊU

Nhậm Ngã Hành thấy công cuộc bố trí của mình tốn bao nhiêu tâm lực mà bị thất bại thì giật uất người, lớn tiếng quát:

- Các người hãy áp giải lũ khốn kiếp Ngũ nhạc kiếm phái chưa chết đó lên đây cho bản tòa coi.

Trưởng lão dạ một tiếng rồi quay ra hạ lệnh cho giáo chúng đưa quân đệ tử bốn phái Tung Sơn, Thái Sơn, Hành Sơn và Hoa Sơn lên núi.

Lệnh Hồ Xung bị những luồng chân khí dị chủng làm nôn nao trong người một hồi rồi dần dần yên tĩnh trở lại. Chàng nghe Nhậm Ngã Hành thóa mạ Ngũ nhạc kiếm phái tuy không có dụng ý mật sát chàng nhưng chàng không khỏi chạnh lòng, khó chịu vì phái Hằng Sơn cũng ở trong Ngũ nhạc kiếm phái.

Lát sau bỗng nghe tiếng quát tháo om sòm. Bọn giáo chúng áp giải 23 tên đệ tử bốn phái lên núi. Số đệ tử phái Hoa Sơn không có mấy còn ba phái Tung Sơn, Thái Sơn, Hành Sơn thì những tay cao thủ đã bị chết đến chín phần mười trong hậu động ngọn sám hồi núi Hoa Sơn.

Mấy chục tên đệ tử này toàn là hạng vô danh tiểu tốt lại bị thương khắp mình. Nếu chúng không được môn hạ Triều Dương thân giáo nâng đỡ thì chẳng thể nào trèo lên núi được.

Nhậm Ngã Hành coi tình trạng này càng tức đầy ruột. Lão không chờ cho quân đệ tử bốn phái đến gần đã hét lớn:

- Đem những quân mặt dơi tai chuột này lên đây làm chi? Đuổi chúng nó xuống.

Hai vị trưởng lão sợ hãi đáp:

- Bọn thuộc hạ xin tuân lời giáo huấn của Thánh giáo chủ!

Đoạn hai lão giục bọn giáo chúng đưa ra mấy chục tên đệ tử bị thương của bốn phái xuống núi.

Nhậm Ngã Hành quát thượng, quát hạ mấy câu rồi đột nhiên nổi lên tràng cười khanh khách nói:

- Thế mới biết kẻ làm nên tội nghiệt trời chẳng dung tha. Chúng ta không cần động thủ mà bọn Ngũ nhạc kiếm phái cũng tự đánh bầy nhau đưa vào sơn động để tàn sát lẫn nhau. Từ nay trên chốn giang hồ danh hiệu của bốn phái không còn tồn tại nữa.

Hướng Ván Thiên cùng mười tên trưởng lão khom lưng hô:

- Thánh giáo chủ hồng phúc tây trời khiến cho bọn tàn ác tự thanh toán nhau. Triều Dương thân giáo ta đỡ được một phen khó nhọc.

Hướng Ván Thiên lại nói:

- Hằng Sơn là một phái ưu tú siêu quần trong Ngũ nhạc kiếm phái. Sở dĩ phái này thâu lượm được kết quả tốt đẹp là trông vào sự lãnh đạo có phương châm, giáo huấn có mục thước của Lệnh Hồ chương môn. Từ nay phái Hằng Sơn cùng Triều

Dương thân giáo ta như cây liên cành, chia mỗi vinh nhục, đồng hưởng thái bình. Bọn thuộc hạ thành kính dâng lời cung hỷ thánh giáo chủ được một nhân tài tuyệt thế vô song, lại là một thiếu niên anh tuấn tính tình hào hiệp, hết sức phù trì cho công cuộc lớn của Thánh giáo chủ được mau thành tựu.

Nhậm Ngã Hành cười ha hả nói:

- Đúng thế! Đúng thế! Hướng tả sứ nói phải lắm!

Lão quay sang bảo Lệnh Hồ Xung:

- Lệnh Hồ tiểu huynh đệ! Từ nay trở đi, tiểu huynh đệ có thể giải tán phái Hằng Sơn. Nếu các vị sư thái môn hạ của tiểu huynh đệ vui lòng lên Hắc Mộc Nhai thì bản tòa mở rộng cửa đón tiếp bằng không các vị đó cứ ở trên núi Hằng Sơn như cũ. Hằng Sơn hạ viện sẽ biến thành một cách thân binh của phó giáo chủ. Ha ha!...

Lão ngửa mặt lên trời cười một tràng dài không ngớt. Tiếng cười vang dội cả một vùng sơn cốc.

Bọn giáo chúng nghe thấy ba chữ "Phó giáo chủ" ban đầu lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng tiếp theo những tiếng hoan hô như sấm dậy từ bốn mặt tám hướng vọng lại, họ nổi lên những câu reo hò:

- Lệnh Hồ đại hiệp lên nhậm chức phó giáo chủ Triều Dương thân giáo thật là một điều tốt đẹp trong lịch sử bản giáo.

- Cung hỷ Thánh giáo chủ được một nhân vật tài trí gồm đủ kiệt lực khuông phò.

- Cung hỷ thánh giáo chủ! Kính mừng Phó giáo chủ!

- Thánh giáo chủ muôn năm! Phó giáo chủ chín ngàn năm!

Giáo chúng thấy Lệnh Hồ Xung sắp làm rể đông sàng của giáo chủ lại nhậm chức phó giáo chủ rồi mai hậu sẽ thành giáo chủ thì hoan hỷ vô cùng vì chúng biết chàng là người bản tính ôn hòa lại có lòng khoan nhân bác ái. Mai hậu chúng không còn phải lo lắng dăm chiêu như hiện nay lúc nào cũng nơm nớp lo sợ đắc tội với giáo chủ hoặc bị người hãm hại thường khi gây họa sát thân.

Ngoài ra những hào sĩ giang hồ hiện diện tại đây đến quá nửa trước kia đã theo Lệnh Hồ Xung lên đánh chùa Thiếu Lâm. Những người này không cùng chàng chia sẻ hoạn nạn thì cũng được Doanh Doanh gia ơn cho thuốc giải vì thế ai cũng hết sức tán thành việc Nhậm Ngã Hành quyết định đưa chàng lên ngôi phó giáo chủ.

Hướng Vấn Thiên mừng rỡ hơn hết, vừa cười vừa nói:

- Cung hỷ phó giáo chủ! Lệnh Hồ hiền đệ! Trước hết chúng ta hãy uống rượu mừng để hoan nghênh việc Lệnh Hồ hiền đệ gia nhập bản mình. Kế đó còn uống rượu mừng Lệnh Hồ hiền đệ thành thân với đại tiểu thư. Thật là hảo sự trùng trùng, thân lại thêm thân.

Lệnh Hồ Xung trong lòng bối rối, chàng lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, chịu lời không được mà từ chối cũng không xong.

Chàng tự nghĩ:

- Nếu ta thắng thần khước từ không nhận chức phó giáo chủ thì mỗi lương duyên giữa ta và Doanh Doanh đành là tuyệt vọng. Hơn nữa Nhậm giáo chủ mà nổi cơn thịnh nộ thì khó lòng tránh khỏi mối họa sát thân. Mình ta chết chẳng có chi đáng tiếc nhưng e rằng toàn thể đệ tử phái Hằng Sơn đều phải bỏ mạng nơi đây thì làm thế nào?

Rồi chàng tự hỏi:

- Bây giờ ta khước từ ngay lập tức hay là hãy tạm thời ưng thuận để mở lối thoát cho quần đệ tử phái Hằng Sơn rồi sẽ tính sau?

Lệnh Hồ Xung vừa nghĩ kể vừa liếc mắt nhìn quần đệ tử phái Hằng Sơn thì thấy có kẻ ra chiều tức giận, có người lộ vẻ buồn thiu còn số đông rất đổi hoang mang, chân tay luống cuống không biết làm thế nào.

Bỗng nghe một vị trưởng lão lên tiếng:

- Hiện nay Triều Dương thần giáo ta được Thánh giáo chủ cầm đầu, Phó giáo hết dạ khương phò thì có thể lên dẹp phái Thiếu Lâm, hạ phái Võ Đang. Các phái Côn Luân, Nga Mi... tự nhiên phải hàng phục. Ngoài ra những phái Thanh Thành, Không Động... chẳng có chi đáng kể nữa. Kính chúc thánh giáo chủ muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ. Phó giáo chủ thọ sánh non cao, phúc tày biển rộng.

Lệnh Hồ Xung còn đang đắn đo chưa tìm ra được quyết định. Chàng nghe vị trưởng lão kia chúc tụng mình tám chữ "thọ sánh non cao, phúc tày biển rộng" so với câu chúc tụng Nhậm Ngã Hành "Muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ" dường như chênh lệch nhau một bậc. Còn câu chúc Nhậm Ngã Hành "muôn năm" và chúc chàng "chín ngàn năm" thì sự so sánh này có vẻ rất hoạt kê khiến chàng không nhịn được phải phì cười.

Tiếng cười của Lệnh Hồ Xung lộ vẻ trào phúng khiến mọi người ai cũng biết.

Trong khoảnh khắc này trên ngọn Triều Dương yên lặng như tờ.

Hương Văn Thiên lại lên tiếng:

- Lệnh Hồ chương môn! Thánh giáo chủ đã trao chức phó giáo chủ cho hiền đệ, thế là khắp võ lâm thiên hạ chỉ ở dưới một người mà đứng trên muôn người vậy hiền đệ mau ra tạ ơn đi!

Lệnh Hồ Xung không do dự được nữa, chàng từ trên ghế ngồi đứng dậy bước đến trước Tiên nhân chương đồng dục nói:

- Nhậm giáo chủ! Văn bối có hai việc lớn cần trình bày lên giáo chủ.

Nhậm Ngã Hành hỏi:

- Lệnh Hồ hiền đệ có điều chi thắc mắc xin cứ nói ra!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Điều thứ nhất là văn bối chịu lời trọng thác của tiên chương môn phái Hằng Sơn là Định Nhân sư thái đứng lên làm chương môn phái Hằng Sơn. Dù tại hạ không thể làm cho phái Hằng Sơn ngày thêm rực rỡ thì cũng quyết không thể sát nhập phái này vào Triều Dương thần giáo. Nếu không thế thì sau này văn bối hẳn về chín tuổi cũng chẳng còn mặt mũi nào mà trông thấy Định Nhân sư thái. Điều thứ hai là việc riêng, văn bối thỉnh cầu giáo chủ cho lệnh ái cùng văn bối được kết duyên tảo hôn.

Mọi người mới nghe chàng nói điều thứ nhất liền cảm thấy việc này hồng bát rồi nhưng điều thứ hai chàng chịu công nhiên cầu hôn với tiểu thư thì ai cũng thở phào một cái nhẹ nhõm.

Nhậm Ngã Hành cười ha hả đáp:

- Về điều thứ nhất cách giải quyết không khó khăn gì. Lệnh Hồ tiểu huynh đệ chỉ việc đem chức chưởng môn phái Hằng Sơn giao lại cho một vị sư thái nào lên tiếp nhiệm cũng được. Tiểu huynh đệ tự mình gia nhập thần giáo là đủ! Quân đệ tử phái Hằng Sơn có gia nhập hay không rồi sẽ tính sau. Còn điều thứ hai thì tiểu huynh đệ và Doanh Doanh hai người ý hợp tâm đầu, khắp thiên hạ đều biết hết, dĩ nhiên bản tòa ưng thuận gả cho tiểu huynh đệ làm vợ. Như thế thì còn lo gì nữa? Ha ha! Ha ha!

Giáo chủ Triệu Dương thần giáo liền lên tiếng phụ họa và ai cũng nổi lên tràng cười vui vẻ.

Lệnh Hồ Xung quay lại ngó Doanh Doanh thấy mặt nàng đỏ ra đến mang tai nhưng cũng không dấu nổi vẻ vui mừng.

Lệnh Hồ Xung chờ cho tiếng cười dừng lại rồi đồng dục nói:

- Văn bối được giáo chủ có thịnh tình kêu gia nhập quý giáo và truyền cho ngôi cao chức trọng nhưng văn bối là người không biết tuân giữ mực thước. Nếu văn bối gia nhập quý giáo thì nhất định sẽ làm hư việc lớn của giáo chủ. Văn bối đã nghĩ kỹ rồi, mong rằng giáo chủ thu hồi đề nghị đó.

Nhậm Ngã Hành trong lòng tức giận vô cùng, lão cất giọng lạnh như băng hỏi lại:

- Công tử nói vậy là nhất quyết không gia nhập Thần giáo ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng thế!

Chàng đáp hai tiếng như đánh đống cột tuyết không ngân ngại chi hết.

Quần hào nghe chàng nói vậy không khỏi thất sắc.

Nhậm Ngã Hành lại nói:

- Trong mình công tử chứa nhiều luồng chân khí dị chủng và hiện nay đã phát tác. Từ đây mỗi lần phát bệnh là một lần trầm trọng hơn. Cách phá giải chứng này khắp thiên hạ chỉ có một mình bản tòa biết mà thôi.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Ngày trước ở Cô Sơn mai trang thành Hàng Châu, giáo chủ đã nói tới vụ này. Vừa rồi văn bối lại được nếm mùi những luồng chân khí dị chủng phát tác thì quả nhiên thấy khổ sở vô cùng tưởng chết đi còn hơn. Nhưng bậc đại trượng phu đã chen chân vào chốn giang hồ thì chuyện sinh tử, vui buồn cũng chẳng để tâm đến làm chi.

Nhậm Ngã Hành háng dặng một tiếng rồi nói:

- Công tử vẫn giở giọng quật cường, cứng cỏi. Bữa nay phái Hằng Sơn của công tử là ở trong tay bản tòa. Bản tòa không để cho họ sống sót một người xuống núi là việc dễ như trở bàn tay.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đệ tử phái Hằng Sơn tuy đều là hạng nữ lưu nhưng không biết sợ hãi. Giáo chủ muốn giết thì giết! Bọn vãn bối chỉ biết liều chết để chu toàn là yên chuyện.

Nghi Thanh vẫy tay một cái, quần đệ tử phái Hằng Sơn đều đến đứng sau lưng Lệnh Hồ Xung. Nghi Thanh lại lớn tiếng tuyên bố:

- Toàn thể chúng ta chỉ biết theo mệnh lệnh của chương môn, dù chết cũng không sợ.

Quần đệ tử đồng thanh hô theo:

- Chết cũng không sợ.

Trịnh Ngạc nói:

- Anh hùng hảo hán trên chốn giang hồ đều biết đến phái Hằng Sơn ta bữa nay thà chết chứ không chịu nhục, hết sức chiến đấu để tiếng thơm cho đời sau.

Nhậm Ngã Hành tức giận đến cùng cực lại ngửa mặt lên trời cười rộ nói:

- Bữa nay bản tòa giết các người tất mang tiếng là ngấm ngấm bố trí mai phục để ám toán. Lệnh Hồ Xung! Người dẫn bọn đệ tử của người về núi Hằng Sơn. Trong vòng một tháng bản tòa sẽ thân hành lên núi Kiến Tinh. Khi ấy mà trên núi Hằng Sơn còn sống sót một con gà hay một con chó thì Nhậm mỗ này không đáng kể nữa.

Giáo chúng Triều Dương thần giáo lao reo âm ỉ:

- Thánh giáo chủ muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ! Phên này lên núi Hằng Sơn giết sạch sành sanh, gà chó cũng không bỏ sót.

Kể về thanh thế Triều Dương thần giáo lúc này thì muốn lên ngọn Kiến Tinh để tru diệt phái Hằng Sơn hay là động thủ ở ngay đây thì cũng chỉ khác nhau ở chỗ thêm một phen đi lại mà thôi. Bất luận phái Hằng Sơn về rồi bố trí phòng bị cách nào thì Triều Dương thần giáo cũng có thể giết sạch sành sanh.

Ngày trước Ngũ nhạc kiếm phái chống lại Triều Dương thần giáo là vì năm phái này tương trợ cho nhau, một phái gặp bước nan nguy là bốn phái kia đều kéo đến giúp sức. Thế mà mấy chục năm nay Ngũ nhạc kiếm phái cũng chỉ duy trì được thế quân bình không thắng không bại. Trong năm phái tuy không ngớt sản xuất những nhân vật có hùng tài đại lược, mưu đồ công cuộc hủy diệt Triều Dương thần giáo mà thủy chung vẫn không thể thành công. Hiện giờ trong Ngũ nhạc kiếm phái chỉ còn lại một phái thì dĩ nhiên chẳng thể nào chống cự được với Triều Dương thần giáo. Về điểm này quần đệ tử phái Hằng Sơn đã biết rõ mà bọn giáo chúng Triều Dương thần giáo cũng hiểu như vậy.

Nhậm Ngã Hành nói là muốn giết sạch phái Hằng Sơn cả con gà con chó cũng không bỏ sót chẳng phải là lời nói khoác.

Thực ra trong lòng Nhậm Ngã Hành đã có một kế hoạch. Dù Lệnh Hồ Xung kiếm thuật tinh thâm nhưng một mình không địch lại số đông. Nếu chỉ có phái Hằng Sơn thì lão chẳng quan tâm làm chi. Lòng lão chỉ băn khoăn về hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang. Lão nghĩ bụng:

- Lệnh Hồ Xung trở về nhất định sẽ đến Thiếu Lâm và Võ Đang cầu viện tất hai phái này đem hết lực lượng lên ngọn Kiến Tinh để viện trợ.

Lão liên định bụng nếu trường hợp này xảy ra thì không tiến đánh Hằng Sơn mà nhân lúc bất ngờ đến vây đánh phái Võ Đang đồng thời giữa khoảng núi Thiếu Thất và núi Võ Đang bố trí ba đạo mai phục hùng hậu. Núi Võ Đang cách chùa Thiếu Lâm bất quá vài trăm dặm, khi Võ Đang có việc nguy nan dĩ nhiên thông báo cho phái Thiếu Lâm khi ấy phái Thiếu Lâm đã phái những tay cao thủ viện trợ phái Hằng Sơn, còn bao nhiêu lại dốc hết đưa đến Võ Đang. Triệu Dương thân giáo chỉ việc chờ cho toàn thể phái Thiếu Lâm xuất ngoại rồi sẽ phóng hỏa đốt chùa Thiếu Lâm là trọng địa căn cứ phái này. Kế đó những đạo binh mai phục quay lại giáp công cả hai mặt để tiêu diệt hết tăng chúng của chùa Thiếu Lâm đưa đi viện trợ Võ Đang. Sau đó kéo cả về vây núi Võ Đang trùng trùng điệp điệp nhưng không tiến công ngay. Họ chờ cho những tay hảo thủ của hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang lên núi Hằng Sơn viện trợ hay tin phải bỏn ba ngàn dặm chạy về Võ Đang. Bọn Triệu Dương thân giáo mới nhân lúc đối phương mệt mỏi mà phục kích ở giữa đường thì nhất định sẽ được toàn thắng. Sau cùng mới lên tiêu diệt Hằng Sơn rồi tấn công Võ Đang thì dễ như trở bàn tay.

Nhậm Ngã Hành là người mưu kế sâu xa, đúng là một nhân tài trăm năm hiếm có trong võ lâm. Mới trong khoảnh khắc mà lão đã trừ bị xong kế hoạch trừ diệt hai phái đại kinh địch là Thiếu Lâm và Võ Đang. Trong bụng lão suy đi tính lại mười phần ăn chắc đến chín. Ngoài ra Nhậm Ngã Hành còn tự nhủ:

- Lệnh Hồ Xung không chịu gia nhập bản giáo tuy có mất thể diện cho mình nhưng cũng nhân vụ này mà Triệu Dương thân giáo nên đại nghiệp nhất thống giang hồ.

Lão nghĩ vậy rồi trong lòng mừng rỡ không bút nào tả xiết.

Lệnh Hồ Xung nhìn Doanh Doanh hỏi:

- Doanh muội! Doanh muội không thể đi theo tiểu huynh được ư?

Doanh Doanh nước mắt chảy quanh, bây giờ nàng không nhìn được nữa, hai hàng châu lệ tuôn rơi xuống đầy mặt. Nàng đáp:

- Nếu tiểu muội theo Xung lang lên núi Hằng Sơn thì là bất hiếu bằng phụ Xung lang là bất nghĩa. Hiếu nghĩa tròn vẹn hai bề. Xung lang hỏi Xung lang! Từ nay trở đi Xung lang đừng nghĩ gì đến tiểu muội nữa. Chính ta...

Lệnh Hồ Xung lắc đầu ngắt lời:

- Chính ra làm sao?

Doanh Doanh đáp:

- Chính ra Xung lang chẳng còn sống được bao lâu thì tiểu muội cũng quyết không sống lâu hơn Xung lang một ngày.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Lệnh tôn đã tuyên bố gả Doanh muội cho tiểu huynh. Lão nhân gia là một vị thánh giáo chủ muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ thì có lý nào lại không thủ tín? Vậy đôi ta hãy bái đường thành thân kết tình chồng vợ nên chăng?

Doanh Doanh sừng sốt. Tuy nàng đã biết Lệnh Hồ Xung lớn mật làm bừa, là tay phóng đảng giang hồ, không biết sợ trời đất nhưng nàng không ngờ chàng dám thốt ra câu này, bất giác mặt nàng đỏ bừng nàng đáp:

- Như thế... làm sao được?

Lệnh Hồ Xung cười khanh khách đáp:

- Nếu vậy thì chúng ta ly biệt nhau từ đây.

Chàng đã biết rõ tâm ý của Doanh Doanh, muốn chờ đợi Nhậm Ngã Hành thống lĩnh giáo chúng đi đánh núi Hằng Sơn. Sau khi chàng bị giết nàng sẽ tự sát cho trọn nghĩa. Việc này là thế tất nhiên không có cách nào can ngăn được.

Giả tỷ lúc này nàng có ý định chiến phá, bỏ thói thường mà cùng chàng kết thành phu thê ở ngọn Triều Dương này rồi cùng chàng về núi Hằng Sơn được mấy ngày hưởng tuần trăng mật rồi sau đấy dắt tay nhau chết thì cũng không còn gì đáng oán hận nữa.

Chàng lại tự nhủ:

- Đây là một điều kinh thế, hễ tục mình là một kẻ lãng tử thì cứ làm càn chẳng chút ngần ngại nhưng Nhâm đại tiểu thư vốn người câu cần thì khó lòng dám quyết đoán. Huống chi hành động này lại mang tiếng bất hiếu thì chắc chắn chẳng khi nào nàng ưng chịu.

Lệnh Hồ Xung đột nhiên nổi lên tràng cười ha hả rồi nhìn Nhậm Ngã Hành chấp tay thi lễ đoạn chàng xoay quanh bốn mặt vái chào Hướng Vấn Thiên cùng các vị trưởng lão nói:

- Lệnh Hồ Xung này về núi Kiến Tịch để chờ đại giá các vị.

Dứt lời chàng rời gót đi ngay.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Hãy khoan! Lấy rượu đem đây! Lệnh Hồ huynh đệ! Hôm nay chúng ta uống cho thật say là bữa cuối cùng, chúng ta sau này không còn cơ hội nào nữa.

Lệnh Hồ Xung thấy Hướng Vấn Thiên mời uống rượu liền cười đáp:

- Hay lắm! Hay lắm! Hướng đại ca đúng là tri kỷ nhất đời của tiểu đệ.

Chuyến này Triều Dương thân giáo đến Hoa Sơn đã sắp đặt rất chu đáo chẳng thiếu thứ gì, Hướng Vấn Thiên vừa hô "Đem rượu đây" liền có thuộc hạ bê lên mấy vò rượu lớn. Chúng mở nắp vò rót rượu ra bát.

Hướng Vấn Thiên cùng Lệnh Hồ Xung đều uống một hơi cạn sạch.

Trong đám đông bỗng có một người thấp lùn thùn mà béo chùn béo chụt chạy ra, chính là Lão Đầu Tử. Lão nói:

- Lệnh Hồ công tử! Tiểu lão vĩnh viễn không bao giờ quên được ơn cao đức cả của công tử. Bữa nay xin kính mừng công tử một bát.

Lão dứt lời bưng bát rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Lão Đầu Tử là một khách giang hồ tự do nhưng ở dưới quyền quản hạ của Triều Dương thần giáo. Lão không thể bì với Hường Ván Thiên được. Nay Lệnh Hồ Xung không chịu gia nhập Triều Dương thần giáo đã công khai phản đối Nhậm Ngã Hành mà Lão Đầu Tử chỉ là một người tầm thường dám đứng ra kính rượu chàng thì e rằng sẽ rước lấy họa sát thân trong nháy mắt. Nhưng lão trọng nghĩa khinh đời gác ra ngoài mạng sống của mình.

Quần hào thấy Lão Đầu Tử gan dạ như vậy thì trong lòng không khỏi ngấm ngầm bội phục. Tiếp theo bọn Tổ Thiên Thu, Kế Vô Thi, Lam Phượng Hoàng, Huỳnh Bá Lưu lục tục tiến ra mời rượu.

Lệnh Hồ Xung hề thấy ai mời là uống. Chàng đã say mềm vẫn còn thấy hảo hán tiếp tục đến mời không ngớt thì tự nhủ:

- Biết bao nhiêu bạn hữu đều coi ta bằng con mắt tha thiết, thế thì ta có chết cũng chẳng còn gì đáng tiếc. Đoạn chàng bưng bát rượu lên nói:

- Thưa các vị bằng hữu! Lệnh Hồ Xung này tử lực đã đến tột độ mất rồi. Bữa nay không thể uống thêm được nữa, vậy tại hạ chờ các vị lên đánh núi Hằng Sơn chúng ta cùng nhau ở dưới chân núi uống một bữa rượu thật ngon cho đến lúc say túy lúy rồi hãy đánh nhau loạn xà ngầu.

Chàng dứt lời lại uống một hơi cạn sạch.

Quần hào đồng thanh reo:

- Lệnh Hồ chương môn quả là nhân vật thẳng thắn mau lẹ!

Có bọn lại kêu lên:

- Uống say túy lúy rồi đánh nhau loạn xà ngầu kể ra cũng thú.

Lệnh Hồ Xung quảng bát xuống rồi lão đảo đứng lên xuống núi.

Bọn Nghi Thanh, Nghi Hòa cùng quần đệ tử phái Hằng Sơn liền theo chàng xuống núi.

Trong lúc Lệnh Hồ Xung cùng quần hào uống rượu Nhậm Ngã Hành chỉ ngồi cười ruồi chứ không nói gì. Trong lòng lão nhắm tính phải bố trí cách nào trên quãng đường từ chùa Thiếu Lâm đến phái Võ Đang. Ba toán mai phục nên đặt ở đâu. Lão còn nghĩ cả đến cách giả vờ tiến đánh núi Hằng Sơn bằng cách nào để dẫn dụ những tay cao thủ hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang đến cứu viện. Khi bao vây Võ Đang cần để người phái này có lối thoát ra đến chùa Thiếu Lâm cáo cấp. Lão quan tâm cả đến chuyện phải làm sao để lừa những người mưu kế sâu xa cũng không khám phá nổi cơ quan của mình. Lão thấy Lệnh Hồ Xung say khướt xuống núi rồi tiếp tục nhắm tính trong bụng những chi tiết nhỏ nhặt về công cuộc phá Võ Đang hạ Thiếu Lâm cho thật hoàn bị.

Sau cùng lão lẩm nhẩm:

- Những quân chó chết này thấy tên tiểu tử Lệnh Hồ Xung hỗn láo với ta mà còn dám đến kính rượu gã ngay trước mặt ta. Nhưng hiện giờ đang lúc dùng người, ta phải tạm ẩn nhẫn, vụ này rồi sẽ tính sau. Khi ba phái Thiếu Lâm, Võ Đang Hằng Sơn đều bị tiêu diệt thì những tên mời rượu Lệnh Hồ Xung bữa nay sẽ được một bài học đích đáng.

Bồng Hương Ván Thiên lại lên tiếng:

- Toàn thể anh em hãy nghe đây! Thánh giáo chủ đã hiểu sâu xa Lệnh Hồ Xung tính khí quật cường, ngoan cố dù dùng lời lẽ tử tế khuyên răn cũng không được. Thánh giáo chủ khoan nhân đại lượng, thương tiếc nhân tài nhưng ngoài ra thánh giáo chủ còn có thâm ý khác nữa thì tên lỗ mãng Lệnh Hồ Xung hiểu thế nào được? Bữa nay chúng ta không tốn một hơi mà tiêu diệt xong bốn phái Tung Sơn, Thái Sơn, Hành Sơn và Hoa Sơn. Triều Dương thần giáo oai danh lừng lẫy thiên hạ.

Bọn giáo chúng đồng thanh hô:

- Thánh giáo chủ muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ.

Hương Ván Thiên chờ mọi người tung hô xong lại nói:

- Trong võ lâm còn hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang là mối họa tâm phúc của bản giáo. Thánh giáo chủ muốn sắp đặt diệu kế vào con người Lệnh Hồ Xung để quét sạch phái Thiếu Lâm, trừ diệt phái Võ Đang. Lương sách của thánh giáo chủ không còn sơ sót chút nào. Lão nhân gia đoán trước Lệnh Hồ Xung không gia nhập bản giáo quả nhiên gã không chịu thật. Cả việc anh em mời rượu Lệnh Hồ Xung vừa rồi cũng không ra ngoài sự tiên liệu của thánh giáo chủ.

Giáo chúng nghe Hương Ván Thiên nói vậy ai cũng lẩm bẩm:

- Té ra là thế!

Rồi chúng lại hô vang:

- Thánh giáo chủ muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ.

Nguyên Hương Ván Thiên đã sống lâu năm với Nhậm Ngã Hành. Hắn biết kỹ lão Nhâm là người thế nào. Trong lúc hắn bỗng nổi lòng nghĩa khí mời Lệnh Hồ Xung uống rượu, việc này nhất định làm cho lão Nhâm phải thù ghét, hắn tự nhủ:

- Chính mình tội lỗi đã xong nhưng còn bao nhiêu người mừng rượu Lệnh Hồ Xung khó lòng tránh khỏi họa sát thân do ta dây ra...

Hương Ván Thiên liếc mắt nhìn thấy sắc mặt Nhậm Ngã Hành thâm trầm và thay đổi luôn luôn mới đưa ra những lời bình luận trên đây để bảo toàn thể diện cho lão. Hắn còn mong những lời giải thích của mình còn có công hiệu cứu được tính mạng cho bọn Lão Đầu Tử, Kế Vô Thi cùng quần hào.

Thật ra thiên bình luận của Hương Ván Thiên vừa rồi chẳng những vẫn hồi được vẻ oai nghiêm của Nhậm Ngã Hành không bị thương tổn mà còn tỏ ra lão là một bậc anh hùng trông xa thấy rộng liệu việc như thần.